

UZASADNIENIE

Powód – (...) Ltd z siedzibą na Malcie, reprezentowany przez radcę prawnego, wniósł o zasądzenie od pozwanego R. M. kwoty 2.586,80 zł z odsetkami maksymalnymi za opóźnienie od dnia 16 marca 2015 roku do dnia zapłaty. W uzasadnieniu wskazano, że powód nabył wierzytelność od pierwotnego wierzyciela.

Pozwany nie zajął stanowiska w sprawie i nie stawiał się na rozprawę. Powód nie uzupełnił twierdzeń z pozwu w żadnym piśmie procesowym

Wyrokiem zaocznym z dnia 8 lutego 2017 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi oddalił powództwo.

Powyższe rozstrzygnięcie parte zostało na następujących ustaleniach stanu faktycznego:

Z rachunku bankowego należącego do R. M. dokonano w dniu 13 stycznia 2014 r. przelewu (...) grosza na nieustalony rachunek, należący do nieustalonego podmiotu.

Z nieustalonego rachunku, należącego do nieustalonego podmiotu, w dniu 13 lutego 2015 r. przelano na rachunek pozwanego kwotę 1.600 Zł.

Powód zawarł z firmą (...) sp. z o.o. W dniu 7 czerwca 2015 r. umowę cesji wierzytelności.

Do umowy nie załączono żadnego załącznika dotyczącego ewentualnej wierzytelności względem pozwanego.

Przy takich ustaleniach stanu faktycznego Sąd I instancji przyjął, że powództwo nie zostało udowodnione ani co do zasady ani też, co do wysokości i oddalił pozew.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożyła strona powodowa.

Skarżący zarzucił rozstrzygnięciu:

1.naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie:

art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez;

- przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów zgromadzonych w sprawie, polegającą na odmowie przyznania przedłożonych przez powódkę dokumentom jakiegokolwiek waloru dowodowego w warunkach ewidentnej bierności ze strony pozwanego, co w konsekwencji doprowadziło do uznania przez sąd, że powódka nie udowodniła zawartej umowy cesji, istnienia wierzytelności oraz wysokości dochodzonego roszczenia,

- ustalenie, że przedłożone przez powoda potwierdzenie wpłaty środków na kwotę 1600 zł z rachunku bankowego pożyczkodawcy na rachunek bankowy pozwanego, nie stanowi potwierdzenia zawarcia umowy pożyczki, podczas gdy z załączonego do pozwu potwierdzenia przelewu na kwotę 1600 zł wynika w sposób niebudzący wątpliwości, że środki pieniężne w kwocie 1600 zł zostały przekazane tytułem pożyczki,

b. art. 339 § 2 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że przytoczone przez powoda twierdzenia budzą uzasadnione wątpliwości, co z kolei wyklucza możliwość przyjęcia za prawdziwe twierdzeń powoda,

c. art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. Poprzez przyjęcie przez Sąd I instancji, że w niniejszej sprawie ciężar dowodu spoczywa wyłącznie ani powódce,

d.art. 230 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie, pomimo istniejących ku temu przesłanek i brak uznania przez Sąd, że w związku z niewypowiedzeniem się pozwanego, co do twierdzeń powoda wskazanych w pozwie fakty te powinny zostać uznane przez sąd za przyznane,

e.art. 245 k.p.c. poprzez błędne uznanie, że dokumenty przedłożone przez stronę powodową w niniejszej sprawie nie stanowią dokumentów;

2.naruszenie prawa materialnego, a mianowicie:

a.art. 509 § 1 k.c. w zw. art. 60 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie prowadzące w konsekwencji do uznania, że powód nie udowodnił swojego roszczenia,

b.art.511 k.c. wz. z art. 74 § 1k.c. poprzez przyjęcie, że umowa cesji może być zawarta wyłącznie w formie pisemnej, co doprowadziło do oddalenia pozwu,

c.art. 720 k.c. poprzez ich błędną wykładnię, polegającą na bezpodstawnym przyjęciu, że powód uchybił obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c., ponieważ nie dołączył do pozwu dokumentów, z których wynikałoby, że pozwany zawarł z powodem umowę pożyczki, podczas gdy powód przedstawił ramową umowę pożyczki zawartą z pozwanym za pomocą środków komunikacji elektronicznej, jako wyraźną i bezsporną akceptację warunków przyznania pożyczki i potwierdzenie wpłaty na rzecz pozwanego kwoty 1600 zł,

d.art. 29 ust.1 ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim (Dz.U.2014 r.1497-tj.) poprzez jego niezastosowanie,

e.art. 7 ust.1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. prawo bankowe poprzez jego niezastosowanie,

f.art. 405 K.c. w zw. z art. 410 § 2 k.c., bowiem sąd jest związany tylko podstawę faktyczną powództwa, zaś samodzielnie musi dokonywać oceny prawnej żądania.

W konkluzji skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie żądania pozwu w całości i zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje.

Ewentualnie skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

Skarżąca wniosła ponadto o dopuszczenie dowodu z dokumentów załączonych do apelacji:

1.oświadczenia z dnia 16 marca 2017r. o zawarciu umowy cesji wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki nr (...), poświadczonej za zgodność z oryginałem umowy cesji wierzytelności z dnia 7 czerwca 2015r.;

2.potwierdzenia przelewu opłaty rejestracyjnej,

3.potwierdzenia wypłaty kwoty pożyczki,

4.ramowej umowy pożyczki z dnia 13 stycznia 2014r.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Wbrew zarzutom skarżącego podniesionym w apelacji, Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego, znajdujących pełne oparcie w zebranym w sprawie materiale dowodowym i trafnie określił konsekwencje prawne z nich wynikające.

Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji nie jest sprzeczna z zasadami doświadczenia życiowego, czy logicznego rozumowania, w żadnym razie Sąd I instancji nie naruszył przepisów procedury cywilnej, w szczególności art. 233 § 1 k.p.c., 227k.p.c, art. 339 § 2 k.p.c., art. 232 k.p.c.w zw. z art. 6 k.c., art. 230 k.p.c., czy też art. 245 k.p.c.

Zarzuty podniesione w apelacji stanowią w istocie nieuprawnioną polemikę z prawidłowym orzeczeniem Sądu I instancji.

Zgodzić należy się w pełni z Sądem I instancji, że strona powodowa nie udowodniła roszczenia ani co do zasady ani też, co do wysokości, bowiem nie przedstawiła dowodów na poparcie swoich twierdzeń.

Sąd Okręgowy na mocy art. 381 k.p.c. pominął dowody z dokumentów załączone do apelacji, bowiem nic nie stało na przeszkodzie, by strona powodowa powołała je przed Sądem I instancji.

Strona powodowa wskazała w uzasadnieniu pozwu, że dochodziła od pozwanego zapłaty z tytułu zobowiązań z umowy pożyczki zawartej w dniu 13 lutego 2015 r.

Pomimo wezwań Sądu I instancji, strona powodowa nie załączyła samego dokumentu umowy pożyczki (ani też ramowego dokumentu pożyczki), który z kolei był niezbędny (dla strony powodowej) by wykazać, że nabyła istniejącą wierzytelność od podmiotu właściwego.

Zgodzić należy się z Sądem I instancji, że warunku tego nie spełnia wydruk komputerowy – ramowa umowa pożyczki – z daty późniejszej niż przelew inicjujący, który jakoby miał potwierdzać umowę ramową pożyczki. Przelew inicjujący nie może, bowiem potwierdzać późniejszej umowy, – lecz określoną, już istniejącą.

Powód nie przedstawił również żadnych dowodów potwierdzających wykonanie przelewu na kwotę 1.600 zł przez potencjalnego poprzedniego wierzyciela. Wydruki komputerowe są zaciemnione i widnieje na nich jedynie rachunek należących do pozwanego.

Nie wiadomo, zatem kto spełnił świadczenie na rzecz pozwanego. Nie wiadomo również na jaki rachunek dokonano przelewu inicjującego.

Powód nie przedstawił również żadnych dowodów na nabycie wierzytelności od potencjalnego poprzedniego wierzyciela. Cesja wierzytelności nie zawiera żadnych załączników ani wskazówek, pozwalających powiązać umowę przelewu wierzytelności z wierzytelnością przysługującą przeciwko pozwanemu.

Zgodnie z treścią art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, zaś zgodnie z § 2 w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Rację ma Sąd I instancji, że uznanie za prawdziwe twierdzeń pozwu nie uwalnia sądu od oceny zasadności żądania opartego na tych twierdzeniach. W wypadkach uzasadnionych wątpliwości nie można przyjmować za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych; w takiej sytuacji nie można wydać wyroku, opierać się tylko na tych twierdzeniach i należy przeprowadzić postępowanie dowodowe celem wyjaśnienia powstałych wątpliwości.

Zgodzić należy się z Sądem I instancji i w tym zakresie, że w rozpoznawanej sprawie nieprawidłowości tych jest tak dużo i są tak znaczące, że oparte na dowolności a nie logice byłoby przyjęcie, że to akurat powodowi przysługuje roszczenie o zapłatę kwoty 1.600 zł z przelewu wykonanego na rachunek pozwanego.

Zgodnie z art. 6 k.c. Ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, zdaniem Sądu Okręgowego, strona powodowa w rozpoznawanej sprawie nie sprostała temu ciężarowi.

Z uwagi na to, że strona powodowa nie udowodniła swojego roszczenia tak, co do zasady jak i co do wysokości, bezzasadne są także wszystkie zarzuty naruszenia prawa materialnego

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy na podstawie art.385 k.p.c. oddalił apelację, jako bezzasadną.